

waarom hebt gij ons dien schrik op 't lijf gejaagd?" Jezus scheen in 't geheel niet verwonderd en zegde: „Waarom zoekt gij mij? Weet toch dat ik zijn moet bij 't geen mijn Vader aangaat." Een der wetgeleerden hield Maria vast en vroeg haar: „Is dit uw kind? Zijt gij de moeder?" Zij zegde: „Zeker is het mijn kind!" En allen tegelijk riepen uit: „Gezegend zijt gij onder de vrouwen, want zulke wijsheid, uitmuntendheid hebben wij nooit gezien noch gehoord!"

Toen verliet Jezus den tempel en volgde zijne ouders naar Nazareth, en was hun in alles onderdanig. Van dan voort begint zijn verborgen leven, waarvan niemand iets weet te vertellen, omdat het verborgen was.

* * *

De jongen zweeg. Het vertelsel was uit. In den stal bleef alles stil — geen die roerde, zij hielden den asem op. Het was alsof ze slaapdronken uit een droom wakker werden, in de hooge lucht rondgezwefd hadden met de engelen, en zochten hoe grond te genaken en tot bezinning te komen. De keerskes waren sedert lang opgebrand en 't een na 't ander gedooft, maar de klaarteglans van het visioen lichtte nog als Palestijnsche zonneschijn in aller oogen, 't scheen hun alsof de duisternis nu eerst met de stilte was ingevallen. De maneklaarte viel door de twee stalvensters met blauwen schijn naar binnen. De vreemde jongen verliet zijne plaats en zocht zijn weister om buiten te geraken. Dàt was het teeken waarop jongens en meisjes besef kregen van de werkelijkheid. Die in den middengang stonden, drumden open om hem plaats te laten. De Koningen, Onze-Vrouw en Sint-Josep vergaten dat ze verkleed waren en kwamen met de anderen naar buiten om den wonderknaap te volgen die tusschen de menigte verloren liep. Het ging stil als bij 't uitgaan der kerk na de mis.

— Ik mag hem niet loslaten, was Maantje Vincke's besluit geweest. En inderdaad hield hij hem in de gaten, geen duim breed er van af, kwam naast hem naar buiten gedrumd, en zoo gauw op straat, schoof hij den arm onder den zijnen en hield hem stevig vast. — Ik laat hem niet los! was zijn herhaald besluit. Zulk een makker zou hem 't kostelijkst bezit worden ter wereld — een die zulke wonderen verrichten kon, dat was naar zijne gading! Doch nu ze samen over 't land liepen, vond hij geen woord om hem aan te spreken: angst, vereering, ontzag hield hem de keel dicht. Hij sloot den arm vast, dat hij hem niet ontgaan kon was hem 't voornaamste. Hij moest den knaap zien alleen te krijgen. Er was in heel de troep niemand die een woord repte — elk was in de eigen gedachten verdiept, bij 't verhaal dat ze aangehoord hadden, of begaan met de vrees wat er hun thuis te wachten stond — op uur of tijd had niemand gelet, en geen wist of 't een kwartier geduurd had of wel eene eeuwigheid. Allen verkeerden ze in de